

Počátek a původ církve je v Bohu

Neděle Svatodušní - konfirmace
Hošťálková 23. 5. 2021

Písně: 161, 639, 474, 537, 702

Čtení z Písma: Sk.apošt. 2, 1 - 13; 2.ep.Petrova 1, 16 – 21

Text kázání: Skutky apoštolů 1, 8

Milí bratři a sestry, milí konfirmandé,

Svatodušní svátky, které dnes slavíme nám připomínají chvíle, kdy se z Boží vůle a jeho moci zformovala křesťanská církev a vydala se na cestu tímto světem. Nevznikla tak, že by se sešlo pár lidí, dali hlavy dohromady a usnesli se, že založí organizaci pro pěstování náboženského života podle učení Ježíše Krista. Jejím založení bezprostředně předcházela zásadní událost - seslání Ducha svatého na apoštoly.

Vyznáváme, že dost dobře nechápeme, co se to tenkrát vlastně odehrálo, ale o nic lépe na tom nebyli ani samotní očití svědkové této události. Slyšíme o nich, že všichni „**žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: Co to má znamenat?**“ Nešlo jim tenkrát na rozum, co se to vlastně s těmi ustrašenými lidmi, kteří se ještě před několika dny báli vystoupit na veřejnost, stalo. Nyní se bez bázně a strachu, vydávají do ulic Jeruzaléma, otevřeně se staví na stranu Ježíše Krista a dosvědčují o něm, že je to on, kterého židovští představitelé za podpory lidu „*nechali přibít na kříž, on však vstal z mrtvých, vstoupil na nebe a se-dí po Boží pravici*“. Někteří posluchači byli tenkrát ve svém úsudku tak bezradní, že „**s posměškem říkali: Jsou opilí!**“. Slovo Boží ale mluví o tomto nevysvětlitelném a nepochopitelném zásahu do života skleslých apoštolů jako o seslání Ducha svatého. A také oni sami dosvědčují, že to, co se jich chopilo bylo mocné jako prudký víchř a neuhasitelný oheň, na které jsou lidské síly krátké.

Tato podivuhodná událost, která se tenkrát na počátku odehrála, má církvi na její pouti časem a dějinami neustále připomínat, že je z Boha a ne z lidí. Tak to je, k tomu se také po celá staletí a tisíciletí hlásíme. Z tohoto poznání a vědomí církev žije, je jí nezdolnou silou. Na druhé straně jí samozřejmě toto poznání může být, a také bylo, velkým pokušením.

Vědomí toho, že za Kristovou církví nestojí pouze lidé, jejich náklonnost a přízeň, jejich vůle a rozhodnutí, ale že za ní stojí Pán Bůh sám, je pro ni skutečnou silou. A má na to myslet právě ve chvílích mdloby, slabosti a nejistoty. Má vědět, že nepadá pouze s lidmi a jejich lhostejností a nevěrou, ale stojí Bohem a jeho mocí. On sám ji postavil do tohoto světa ze své vůle, aby tu byla jemu na svědectví, a aby lidem, kteří často říkají, že Boha nepotřebují, neustále připomínala, že Bůh, který vidí, slyší i soudí tu prostě je, a že každý je před ním za svůj život zodpovědný.

Ale On ji tu má také a především proto, aby všemu stvoření nesla radostnou zvěst (evangelium) o jeho milosti a lásce, která se stala v jeho Synu Ježíši Kristu, a aby všechny lidi zvala do společenství s ním, do prostoru, ve kterém vládne On. Po celém světě má rozhlašovat a všem lidem bez rozdílu zvěstovat, že naděje a vyhlídka je jen

v jednom jméně, totiž ve jméně Ježíše Krista. K tomuto dílu tu Bůh svou církev má, ať ji lidé přijímají nebo odmítají, ať o její slovo stojí nebo nestojí, ať s ní počítají, nebo jsou k ní lhostejní nebo třeba i násilní.

A církev tu není jenom kvůli lidem, i když ji Pán Bůh na tomto světě právě kvůli lidem a pro ně ustavil, je tu zároveň kvůli Bohu samotnému. On ji tu prostě chce mít, vyhradil jí na tomto světě její místo a poslání. Pán Ježíš Petrovi pověděl: **„Říkám ti, že jsi Petr, Skála, a na té skále postavím svou církev a brány pekla jí nepřemohou“** (Mt 16,18). Bůh sám do ní vložil něco tak silného a mocného, proti čemu nic nezmuže ani celé peklo, kdyby se proti ní spiklo. Kniha Skutků apoštolů, ze které jsme četli, je mimo jiné také svědectvím o tom, jak marně se tehdejší židovští předáci a později pohané snažili církev zničit, jak se prosazovala navzdory všemu nepřátelství, lidské nevraživosti i nepřízni okolností. Za křesťanskou církví stojí sám Pán pánů a Král králů, tak to vyznáváme, je na světě z jeho vůle a moci, je jakoby prodloužením jeho rukou a jeho mluvčím mezi lidmi a národy. V tom je její síla a nezdolnost, ve které přetrvává všechny časy, proměny, „-ismy“, i pokusy uspořádat svět bez Boha.

Ale církev tu nikdy nebyla jen jako ta vítězná a vždy vítězí. Vždy tu stála také v pokušení a neustálém nebezpečí, že svého jedinečného postavení a poslání zneužije. Může přece za Slovo Boží vydávat své slovo lidské, může mluvit o Bohu, přitom jí ale nemusí jít o nic jiného než o dosažení svých lidských cílů a záměrů. Se zahanbením musíme vyznávat, že dějiny křesťanské církve nejsou jen svědectvím o její nepomíjitelosti a nepřemožitelnosti, jsou také plné svědectví o její nevěře, nejružnějších scestí a bloudění. Ve jménu Ježíše Krista se páchaly těžké zločiny, ve znamení kříže byly vyhlášovány vyhlazovací války, Boží jméno se často stávalo zástěrkou nespravedlnosti a nejružnějších lidských tužeb, o majetku ani nemluvě. Kolik viny a nespravedlnosti na křesťanech i křesťanské církvi leží?!

Není ale nakonec i toto svědectvím o tom, že její počátek a původ je v samém Bohu? - I nad jejími nepravostmi a hříchy vládla a vládne mnohem mocnější Boží milost a odpuštění. Nejenže Kristovu církev nemohou přemoci a zdolat davy nepřátel, ale nezdolá ji nakonec ani její vlastní zpronevěra, hříchy, bloudění, zneužití Božího poslání. Navzdory všemu tomu tady církev je až do dnešního dne, protože ji Pán Bůh srážel a sráží z pozic na které pyšně dosedla, dostával ji do konců na jejích bludných cestách, obracel v nic její mocenské a panovačné choutky, a zároveň ji pozvedal a pozvedá k prostotě života podle Kristovy lásky pod jeho správou. Jak velká to musí být moc a Boží milost, která za církví stojí, že ji ani tak mnohá provinění a neposlušnost těch, kteří ji tvoří, nemohly udolat. I to je svědectví o Duchu svatém, který ji zachovává a udržuje při životě.

Ale mluvíme-li o Duchu svatém ve vztahu k církvi, pak nám to také připomíná, že poslání církve se má odehrávat především v duchovní oblasti. To jistě neznamená, že by církev neměla být všude tam, kde je nouze a hlad, že by měla stát se založenýma rukama nad nemocí a utrpením, že by neměla vystupovat a zasazovat se všude tam, kde jde o věc pravdy a spravedlnosti, že by všude a za všech okolností měla jen kázat. Tohoto poslání až do těch nejpraktičtějších důsledků si byla církev od samého počátku vždy vědomá. Ale současně s tím si také uvědomovala, že kvůli té nejružnější službě nemůže opustit službu slova. Problém člověka se nevyřeší pouze tím, že člověk bude po všech stránkách hmotně uspokojen a zabezpečen. Proto Ježíš Kristus svým učedníkům především uloží: **„Běžte do celého světa a kažte evangelium!“** Církev i každý křesťan je tu od toho, aby

jakýmkoli způsobem zval a volal lidi k Bohu, aby pracoval na tom, aby nad jejich tělem i žádostmi bděla převaha Ducha Božího.

Největším omylem člověka je přesvědčení, že si sám sobě stačí, že může žít jen ze svých vlastních schopností a sil, a že nejvyšším pánem nad ním je pouze jeho vlastní rozum. Na druhé straně největším omylem církve by bylo, kdyby tomuto člověku - ve snaze ho získat - chtěla vyjít vstříc tak, že by zaměnila své duchovní poslání za jakékoli poslání jiné. Právě dnes je potřebné, více než kdy jindy a věrněji, lidem připomínat, že bez Ducha Božího člověka nakonec opanují všelijací duchové zlí, a ti pak budou určovat jeho životní cestu. Duch svatý, to je vlastně Kristova duchovní existence a přítomnost v nás, v našem životě. Takto se Ježíš Kristus člověku neustále zpřítomňuje a zasahuje do jeho života. O to ale přece jde, aby On sám v nás žil a skrze náš život i naše činy jednal - toto znamená přijmout Ducha svatého a být jím naplněn.

Právě o takový život křesťanské církvi jde a vždy jít má. A nositelem takového života má být každý, kdo se hlásí k Ježíši Kristu jako svému Pánu a Spasiteli. Jen tam je opravdová Kristova církev, kde jsou lidé naplněni jeho Duchem. Vždyť, jak apoštol poví: **„Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho“** (Ř 8,9), Kristovo zaslíbení dané učedníkům pak platí a je určeno také každému z nás: **„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“**

Amen.